

РЕШЕНИЕ

№ 5731

гр. София, 22.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 08.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **8785** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на Ю. Л. Д. от [населено място] срещу т.2 от заповед на постоянния секретар на Министерството на външните работи, в която е обективиран отказ от предоставяне на обществена информация по т. 4 във връзка с т. 5 от заявление за достъп до обществена информация с вх. № ЗДОИ-32 от 18.08.2020г. Жалбоподателят сочи, че исканата информация е свързана с основните права и свободи на човека и съблюдаването им от РБългария по време на извънредното положение. Информацията има служебен характер и достъпът до нея е свободен. Същата не подготвя издаване на окончателен акт, като такъв въобще не е издаван. Информацията има самостоятелно значение и чрез нея гражданите могат да придобият представа за намеренията на държавата относно спазването на ЕКПЧ. Не са изложени мотиви, че не е налице надделяващ обществен интерес като тежестта за това е върху административния орган. Предвид изложеното се иска отмяна на процесния отказ и връщане на преписката със задължение за произнасяне по исканата обществена информация. Претендират се разноси.

Ответникът - постоянния секретар на Министерството на външните работи, редовно призован, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуването на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата и приложените по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа

страна:

Ю. Л. Д. е подал заявление за достъп до обществена информация с вх. № ЗДОИ-32 от 18.08.2020г., с т.4 от което е поискал да му бъде предоставена следната информация от ответника: водена ли е от МВнР кореспонденция с Министерството на правосъдието по повод обявеното извънредно положение и първоначално обявеното на обществеността намерение за освобождаване (дерогация) от задълженията на държавата, произтичащи от международните договори в областта на правата на човека, вкл. ЕКПЧ и Международния пакт за граждански и политически права на ООН. Информацията е поискана във формата на електронно копие, независимо от езика на който е водена.

Заявлението е разгледано от компетентните структури в министерството, като видно от писмо на директора на дирекция „Права на човека“ до директора на дирекция „Ситуационен център“ такава кореспонденция е водена като не е правена дерогация от задълженията, произтичащи от международните договори в областта на правата на човека. В резултат е издадена заповед без номер и дата на постоянния секретар на МВнР, подписана с електронен подпис, с която е предоставен достъп до останалата информация, поискана с посоченото по-горе заявление, без посочената в т.4 от него кореспонденция. Аргумент за непредоставянето ѝ на жалбоподателя е, че същата е част от процеса по създаване на експертно становище по темата и е свързана с оперативната подготовка на крайния акт и няма самостоятелно значение. Поради това на основание чл. 37, ал.1, т.1 във вр. с чл. 13, ал.2, т.1 от ЗДОИ се отказва предоставянето ѝ. Заповедта е съобщена на жалбоподателя на електронна поща на 31.08.2020г. Жалбата срещу т.2 от нея, в която е обективизиран процесният отказ, е подадена на 04.09.2020г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата срещу оспорената част от процесната заповед е допустима. Същата е подадена в срок срещу такава част от индивидуалния административен акт, която подлежи на оспорване, тъй като обективизира отказ от предоставяне на исканата информация. Разгледана по същество, жалбата срещу оспорената част от процесната заповед е основателна по следните съображения:

Постановената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл.3, ал.1, т.1 от ЗДОИ във връзка със заповед № 95-00-71 от 13.02.2017г. на министъра на външните работи. Исканата информация представлява „обществена информация“, тъй като е свързана с обществения живот в Република България и дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона лица. Същата съгласно чл.11 от ЗДОИ има служебен характер, тъй като се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации. Съгласно чл. 13, ал.1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен, освен при наличие на изключенията по чл.13, ал.2 от ЗДОИ. В случая се иска информация, съдържаща се в кореспонденция между две министерства относно извънредното положение. Спорният по делото въпрос е дали същата е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации). Видно от преписката по делото, на жалбоподателя са предоставени издадени от МВнР две ноти по време на извънредното положение. Едната е от 02.04.20г. до Съвета на Европа, в която Съвета се уведомява относно въведеното на 13.03.2020г. извънредно положение в страната и

ограничените на някои човешки права, които то налага. С другата – от 09.04.2020г. Съвета на Европа е уведомен за удължаване на извънредното положение до 13.05.2020г. И двете ноти са отправени от постоянното представителство на РБългария в Съвета на Европа. Пълна дерогация на задълженията, произтичащи от международните договори, по които РБългария е страна, не е правена. Следователно разменената кореспонденция с Министерството на правосъдието във връзка с такава дерогация действително е свързана с оперативната подготовка на крайния акт – вербална нота до Съвета на Европа относно ограничаването на човешките права и свободи. Вместо пълна дерогация е взето решение за частично ограничаване на някои права, което е оформено в крайния акт, който е предоставен на жалбоподателя. В рамките на тази подготовка обаче всяко съгласувателно становище, обосновка, оценка на въздействието, финансова обосновка имат свое самостоятелно значение, доколкото съдържат крайно заключение/произнасяне на съответния овластен орган по разглеждания въпрос, независимо че са част от процедурата по съгласуване или обсъждане на крайния акт. В този смисъл търсената информация е служебна обществена, но не е без самостоятелно значение. Освен това от крайния акт – посочените вербални ноти, гражданите не могат да се информират за официалната позиция на Министерството на правосъдието по случая и да съставят свое мнение.

На следващо място, дори да се приеме, че елементите на чл. 13, ал. 2, т. 1 от ЗДОИ са изпълнени изцяло, за да се обоснове ограничението, уредено с тази норма, следва да се прецени наличието или липсата на надделяващ обществен интерес. Административният орган дължи тази преценка на основание чл. 13, ал. 4, във вр. с § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, като в случай на наличие на надделяващ обществен интерес достъпът до информацията не може да бъде ограничаван. Това задължение на органа следва да бъде изпълнено, независимо дали заявителят се е позовал на цитирания текст. В специалния закон липсва уредба, поради което са приложими общите разпоредби на АПК - чл. 35 от АПК задължаващ административния орган да издаде акта след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. В този смисъл в процесната заповед липсват мотиви относно наличието или липсата на надделяващ обществен интерес, поради което достъпът до обществена информация не може да бъде ограничаван, предвид разпоредбата на чл. 13, ал. 1 и ал. 4 от ЗДОИ. В случая чрез исканата информация заявителят може да си състави мнение дали при изготвянето на съответните дипломатически актове са спазени международните договори, по които РБългария е страна и които са част от вътрешното право по силата на ратификацията им от Народното събрание. Установяването на тези факти е насочено към повишаване на прозрачността и отчетността на органа. Тежестта на оборване на презумпцията по § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ е на органа, който при отказа си не е изложил мотиви в това отношение.

Предвид изложеното т.2 от заповед на постоянния секретар на Министерството на външните работи, в която е обективизиран отказ от предоставяне на обществена информация по т. 5 във връзка с т.4 от заявление за достъп до обществена информация с вх. № ЗДОИ-32 от 18.08.2020г. следва да бъде отменена като незаконосъобразна, а преписката - върната за ново произнасяне съобразно дадените указания.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноски в размер на 10лв. платена държавна такса.

С оглед на това и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК

Административен съд София - град, Второ отделение, 41-ви състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ю. Л. Д. т.2 от заповед на постоянния секретар на Министерството на външните работи, в която е обективиран отказ от предоставяне на обществена информация по т. 4 във връзка с т. 5 от заявление за достъп до обществена информация с вх. № ЗДОИ-32 от 18.08.2020г.

ВРЪЩА преписката на постоянния секретар на Министерство на външните работи за ново произнасяне по т.4 от заявление с вх. № ЗДОИ-32 от 18.08.2020г. на Ю. Л. Д. при спазване на законоустановените срокове и при съобразяване указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Ю. Л. Д. 10лв. разноси по водене на делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: